

Ήρωες (της Αριστεράς) κατά λάθος

✘ Κάθε κοινωνία ψάχνει τα πρότυπά της: Ανθρώπους που έδωσαν ένα παράδειγμα, έδειξαν έναν δρόμο. Τί δρόμο όμως; Έχουμε συμφωνήσει σ' αυτό ως κοινωνία;

Είναι πρότυπο ο μαθητής που μελετάει, ξέροντας ότι θα πρέπει σε όλη του τη ζωή να διακρίνεται στον διεθνή ανταγωνισμό, ή αυτός που κάνει κατάληψη κατά της «εντατικοποίησης» των σπουδών ξέροντας ότι θα βουλευτεί ισοβίως σε κάποιο κομματικό γραφείο; Είναι πρότυπο ο καθηγητής που στηρίζει τον πρώτο ή αυτός που «περιφρουρεί» την κατάληψη του δεύτερου; Είναι πρότυπο ο επιχειρηματίας-επιστήμονας, δημιουργός του Taxibeat ή ο κυρ-Θύμιος, ο πρόεδρος των ταξιτζήδων με τις συντεχνιακές απεργίες; Για άλλους είναι οι μεν, για άλλους οι δε. Κι επειδή δεν έχουμε αποφασίσει ποιανού η ζωή είναι άξια προς μίμηση, δημιουργήσαμε ένα απίθανο κριτήριο: Το πώς πέθανε κάποιος .

Αν ο Τεμπονέρας ήταν 10 εκατοστά πιο κει από το σημείο που χτυπούσε ο λοστός της αντίπαλης ομάδας, σήμερα θα ζούσε και δεν θα τον ήξερε κανένας, όπως δεν μάθαμε ποτέ τα ονόματα όσων ήταν στην ομάδα του και επιχειρούσαν ανακατάληψη του σχολείου που λίγο πιο πριν είχαν καταλάβει γονείς μαθητών και μέλη της ΟΝΝΕΔ, από τους προηγούμενους καταληψίες που το κρατούσαν κλειστό πάνω από δύο εβδομάδες, με την υποστήριξη του κομμουνιστή προέδρου της ΟΛΜΕ, Δ. Μπαλωμένου. Θα ζούσε, επίσης, αν είχε συλληφθεί λίγες μέρες πιο πριν ως πρωταγωνιστής σε καταλήψεις σχολείων, πράξη που είναι απολύτως παράνομη και τιμωρείται από τον Π.Κ. Όμως το κράτος ήταν απόν. Κι άφησε αντίπαλες φατρίες να επιδίδονται σε μάχες σώμα με σώμα, οι μεν καταλαμβάνοντας δημόσια κτήρια και φωνάζοντας *«αυτό το νομοσχέδιο θα γίνει πατσαβούρι, να πάμε να το τρίψουμε στου υπουργού τη μούρη»* και οι δε παίρνοντας τον νόμο στα χέρια τους.

Σε τέτοια συμπλοκή σκοτώθηκε ο Τεμπονέρας. Ήταν ηρωισμός το ότι σκοτώθηκε; Όχι βέβαια! Δεν πήγε σε μάχη. Δεν φανταζόταν ότι θα κατέληγε έτσι μια αποστολή «περιφρούρησης κατάληψης» από αυτές στις οποίες είχε συμμετάσχει τόσες φορές. Έδωσε τη ζωή του για την Παιδεία; Όχι, ξανά! Την έχασε παρανομώντας! Και προσπαθώντας να παραμείνει η κατάσταση στην Παιδεία στο χάλι που είναι μέχρι σήμερα. Ο Τεμπονέρας ήταν μέλος του ΕΑΜ, του Εργατικού

Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου. Ποιές είναι οι πολιτικές θέσεις αυτού του μετώπου, που βρίσκεται πιο αριστερά κι από το ΚΚΕ το οποίο καταγγέλλει για...«ρεφορμισμό και διαστρέβλωση των Μαρξιστικολενινιστικών αρχών»; Καμαρώστε:

- «Ο Οκτώβρης (σημ: εννοούν την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917) και η πορεία που άνοιξε, με τις όποιες αδυναμίες, λάθη, διαστρεβλώσεις, οπισθοχωρήσεις και ανατροπές, έκανε ορατά τα όρια ζωής των κεφαλαιοκρατικών κοινωνιών».

- «Η Παρισινή Κομμούνια έδειξε ότι είναι δυνατές οι προλεταριακές επαναστάσεις. Ο Οκτώβρης, ότι αυτές μπορούν να νικήσουν».

- «Η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας και η κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής με τον κεντρικό σχεδιασμό, επιτρέπουν ώστε η οικονομική ανάπτυξη, η παραγωγική διαδικασία να συντελείτε με βάση τις ανάγκες της κοινωνίας». (ΣΗΜ: Το «συντελείτε» είναι έτσι γραμμένο).

Βλέπε εδώ τις θέσεις του Ε.Α.Μ.

Ο Τεμπονέρας, ήταν ένας υπέρμαχος της ταξικής επανάστασης, πιστός στις μαρξιστολενινιστικές αρχές, δηλαδή στη δικτατορία του προλεταριάτου, στην εθνοποίηση των μέσων παραγωγής στον κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας, στην κατάργηση της ιδιοκτησίας κ.λπ. Κοντολογίς: Ο Τεμπονέρας ήταν θιασώτης μιας δικτατορίας που θα επιβαλλόταν μετά από έναν εμφύλιο. Σας φαίνεται ο κατάλληλος άνθρωπος για ήρωας, δηλαδή για εθνικό πρότυπο; Μα δεν είχε όραμα για έναν καλύτερο κόσμο; Κατά την αντίληψή του, ναι. Αλλά και ο Χίτλερ είχε όραμα για έναν καλύτερο κόσμο, κατά την αντίληψή του. Και ο Στάλιν κι ο Μάο κι ο Πολ Ποτ. Και οι τζιχαντιστές έχουν. Κι ο τελευταίος αμπελοφιλόσοφος, στο τελευταίο καφενείο, του τελευταίου χωριού σ' αυτόν τον κόσμο έχει ένα όραμα για την ανθρωπότητα, όσο απάνθρωπο, ανεδαφικό ή σκέτα ηλίθιο είναι αυτό. Το ποιος είσαι δεν εξαρτάται από το όραμά σου. Εξαρτάται από το πώς το προωθείς. Ο δημοκράτης προσπαθεί να πείσει κι άλλους να ενστερνιστούν το όραμά του, ώστε να το ψηφίσουν. Ο λαϊκιστής τάζει λαγούς με πετραχήλια σε όσους το ψηφίσουν. Κι ο φασίστας προσπαθεί να καταλάβει την εξουσία με την βία για να επιβάλει το όραμά του σε όλους. Κι αν δεν συμφωνείς, αρχιπέλαγος Γκουλάγκ, ή μια σφαίρα στον αυχένα.

Αυτό ήταν το μοντέλο, στο οποίο διέπρεψαν τα καθεστώτα που θαύμαζε ο Τεμπονέρας. Είναι καθεστώτα-πρότυπα; Και κάτι ακόμα που σκοπίμως το

ξεχνούμε: Όταν επιδιώκεις την ένοπλη ταξική εξέγερση για την κατάληψη της εξουσίας είσαι εν δυνάμει δολοφόνος, ναι ή όχι; Πώς θα καταλάβεις την εξουσία, αν όχι σκοτώνοντας τους πολιτικούς σου αντιπάλους; Υπήρξε στην ιστορία κομμουνιστικό καθεστώς το οποίο να επιβλήθηκε δημοκρατικά και ειρηνικά; Αρκεί να σε θεωρούσαν απλώς «αντιδραστικό», δηλαδή μη κομμουνιστή, για να σε πετάξουν σφαγμένο στην τρύπα του Φενεού οι ομοϊδεάτες του καπετάν Νικήτα. Κι όμως, η αριστερή μεταπολιτευτική ιδεολογική κυριαρχία έχει επιβάλλει την αντιστροφή της έννοιας των όρων: Αν θες να πας στο σχολείο είσαι φασίστας, ενώ δημοκράτης είναι αυτός που σε εμποδίζει -όπως, αν θες να εργαστείς είσαι φασίστας, ενώ δημοκράτης είναι ο κομματικός μισθοφόρος που «περιφρουρεί» την απεργία με την αλυσίδα στην πύλη του εργοστασίου. Καιρός να το πούμε ξεκάθαρα: ΟΠΟΙΟΣΔΗΠΟΤΕ πιστεύει σε ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ δικτατορία, ΟΠΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ απόχρωσης -μαύρης, κόκκινης ή λιλά- είναι ΦΑΣΙΣΤΑΣ. Τέλος. Όταν ένας φασίστας δολοφονείται, δεν ακυρώνονται τα «πιστεύω» του εν ζωή. Είναι αυτονόητο ότι ο χαρακτηρισμός αφορά τις πολιτικές του πεποιθήσεις και μόνο κι όχι την εν γένει συμπεριφορά του στην οικογένεια, ή στον περίγυρο η οποία μπορεί να είναι εντελώς διαφορετική.

Θάνος Τζήμερος

Πηγή κι ολόκληρο το άρθρο: square.gr